

In woord en draad

Een brief aan

Catherine De Le Voye

MICCA

Lieve Catherine,

Zestig jaar.

Bij jouw leeftijd blijf ik langer hangen dan ik vroeger misschien zou hebben gedaan. Ik ben zelf de zestig voorbij. Een leeftijd die in oude documenten gemakkelijk niet meer lijkt dan een getal, voelt voor mij heel anders.

Ik weet hoeveel leven er in zestig jaar past.

Je was getrouwd met Jean De Robertmazure, die men Monsieur noemde. Je woonde in Ellezelles. Veel meer heeft de geschiedenis over jouw leven niet voor mij bewaard.

En toch voelt juist jouw naam dichtbij.

Ik woon zelf in Ellezelles. Ik loop door hetzelfde landschap waarin jij ooit hebt geleefd. Ik zie de heuvels, de velden, de wegen tussen de huizen. Natuurlijk is het dorp veranderd. Vier eeuwen laten zich niet zomaar overbruggen. Maar soms is er een vreemd besef dat jij hier ook naar de lucht hebt gekeken, de seizoenen hebt zien komen en gaan, ouder bent geworden op dezelfde plek die ik vandaag mijn thuis noem.

De laatste dagen van jouw leven werden zorgvuldiger opgeschreven dan de zestig jaren die eraan voorafgingen.

Twee dagen werd je verhoord. Daarna volgde het vonnis; corde et feu. Op 26 oktober 1610 werd je in Ellezelles gewurgd en verbrand. Je stierf die dag samen met Agnès De Le Plache, Martine De Le Vigne, Quintine De Le Censserye, Evette Van Den Kerchove en Madeleine Lestarquy.

Zes vrouwen uit hetzelfde dorp.

Jullie namen ken ik inmiddels goed. Ik schrijf ze, spreek ze uit, maak voor ieder van jullie iets met mijn handen. Misschien is dat ook waarom de afstand van vierhonderd jaar soms kleiner wordt dan ik zou verwachten.

Voor jou breide ik een trui.

Ik koos zeven kleuren. Tarwe, grijs, bruin, antraciet, oranje en zwart lopen in brede banen rond het lichaam. Geen kleur blijft. De ene maakt plaats voor de volgende en soms komt een kleur later terug.

Daartussen breide ik manen.

Een smalle sikkel groeit naar een volle maan en neemt daarna weer af. Telkens opnieuw. Ik liet ze niet netjes boven elkaar staan. Ze verschuiven tussen de strepen, alsof iedere cyclus dezelfde beweging maakt en toch nooit helemaal dezelfde is.

De drievoudige maan is mijn symbool, niet het jouwe. Ik wil je geen geloof of betekenis geven waarvan de bronnen niets vertellen. Voor mij verwijst ze hier naar de verschillende leeftijden van een vrouw en naar het verstrijken van de tijd; geboren worden, volwassen worden, ouder worden.

Dat laatste raakt me bij jou.

Want zestig klinkt niet oud wanneer je er zelf voorbij bent. Het voelt niet als een voltooid leven. Er is nog nieuwsgierigheid. Er zijn plannen. Er zijn dingen die je nog wilt maken, zien, leren. Er zijn mensen van wie je houdt en gewone dagen waarvan je verwacht dat er nog vele zullen volgen.

Jij kreeg die niet.

Daarom wilde ik voor jou iets zachts maken.

De trui is licht en warm en valt ruim rond het lichaam. De kleuren zijn aards en soms donker, maar tussen het grijs en bruin verschijnt plots dat warme oranje.

En overal blijven de manen terugkomen.

Toen ik ze breide, dacht ik niet aan magie. Ik dacht aan tijd.

Aan jouw zestig jaar en aan de mijne. Aan twee vrouwen die eeuwen van elkaar verwijderd in hetzelfde dorp wonen. Jij aan het begin van de zeventiende eeuw, ik hier nu, met jouw naam tussen mijn steken.

Op 26 oktober 1610 hield jouw leven op.

De maan niet.

Ze werd weer vol, nam weer af en begon opnieuw. Boven Ellezelles, telkens opnieuw, meer dan vierhonderd jaar lang.

En nu zit ik hier, in datzelfde Ellezelles, en schrijf ik jouw naam.

Catherine De Le Voye.

Niet alleen naast een datum.

Maar tussen zeven kleuren en al die manen die blijven komen en gaan.